Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 10	15. Maj 1915	64. Aargang

Generalkonferencen i Salt Lake City.

Søndag Morgen den 4. April aabnedes Kirkens 85. aarlige Generalkonference i Tabernaklet i Salt Lake City. Den store Bygning var fyldt til sidste Plads, da Præsident Smith fremstod for at meddele, at et Møde vilde blive afholdt i Asfembly Hall under Ældste Rudger Clawsons Ledelse.

Vejret, som havde været meget ubehageligt Dagen i Forvejen, var nu straalende hele Dagen og bidrog meget til at forhøje Stemningen og opveje lidt af det Savn, som følтes af de Fleste derved, at det store Orgel ikke kunde bruges for nærværende Tid paa Grund af, at det er under Reparation.

Det var første Gang i 28 Aar, at Konferencen indtraf paa Paaske-Søndag. Forhøjningen var derfor smukt prydet med Paaskelillier, og flere af Talerne dvælede ved Opstandelsen og dermed forbundne Emner.

Præsident Joseph F. Smith, hvis Helbred ikke har været saa godt i nogen Tid, var tilsyneladende lige saa fuld af Liv og Kraft som nogensinde, og hans Aabningstale var overordentlig interessant og belærende og blev fremsat med en aandelig Kraft og Overbevisningens Varme, som plantede en Spire til gode Gjerninger og en bedre Efterlevelse af Evangeliet i mangt et Hjerte.

Hans Tale var et Fredens Budskab til Verden, en Formaning til de Hellige om at stræbe efter Sandhed og Ret og en Advarsel til dem imod de Farer og Fristelser, der omgive dem.

Præsident Anthon H. Lund talte ligeledes ved Formiddagsmødet.

Han talte om Paaskeu og dens Betydning, omtalte Jesu Død og Opstandelse, denne herlige Beretning i Skriften, som Mange tvivlede om, men som de Sidste-Dages Hellige havde absolut Tiltro til. Han udtalte:

„Jesu Opstandelse er den vigtigste Begivenhed, der nogensinde har fundet Sted, fordi den tilkjendegav, at Døden var overvunden. Jesus gav sit Liv for os, og gjennem Hans Død og Opstandelse forløste Han os fra Faldets Følger. Kristus opstod og viste sig i det samme Legeme, i hvilket Han blev begravet. Han prædikede ogsaa for Aanderne i Forvaring og gav os saaledes Vished om, at der er en Aandeverden. Der vil blive en Opstandelse for os Alle, men den vil ikke blive ens for Alle. Nogle ville faa en herlig Opstandelse, medens Andre ville opstaa til Dom."

Om Eftermiddagen Kl. 2 fortsattes Konferencen, og da Tabernaklet var fyldt længe før Mødets Begyndelse, blev der afholdt Møde i Assembly Hall og foran Oplysningskontoret.

I Tabernaklet var Præs. Charles W. Penrose første Taler. Han omtalte de Skrifter, som de Sidste-Dages Hellige byggede deres Tro paa, nemlig Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og den kostelige Perle. Han sagde: „Jeg tror ikke, at nogen Profet nogensinde har bragt større og mere vigtige Sandheder til Jorden end Profeten Joseph Smith."

Præs. Penrose omtalte Paaskefesten og Betydningen af den Kjendsgjerning, at Jesus opstod med det samme Legeme, som blev hængt paa Korset. „Jesus var den førstefødte af Guds Sønner og den største og ædleste af alle de Væsener, som nogensinde have vandret paa Jorden. Han var Guds Enbaarne, og ligesom Gud havde Han et Legeme. Faderen og Sønnen og den Helligaand ere tre, men medens Faderen og Sønnen have Legemer, er det tydeligt, at den Helligaand er en Aand.

Kristus er Ordet — Sønnen, den evige Faders Enbaarne. Han er ikke Adam, som Nogle sige, thi han gav Adam Befalinger. Gud er vor Fader og vor Gud, ligesom Han er Kristi Fader og Gud. Døden kom til os gjennem Adam, og Livet gjennem Kristus. Kristus er Opstandelsen og Livet, og vi skulle vandre for evig med ham, hvis vi ville holde hans Befalinger.

Præsident Francis M. Lyman var den næste Taler. Han talte om Præstedømmets Pligter og Velsignelser og det store Missionsarbejde, som skulde udføres.

Han sagde: „De tolv Apostler ere omrejsende Ældster saavelsom de Halvfjerds. De Halvfjerds skulle være rede til at gaa ud i Verden som Budbærere om Sandheden, saasnart Kaldet kommer."

Møderne i Assembly Hall Kl. 10 og 2 fyldte denne Sal til sidste Plads. Biskop O. P. Miller, Præs. Charles H. Hart samt Præsidenterne Rey L. Pratt og Samuel O. Bennion og Ældste Andrew Jenson talte ved Mødet Kl. 10.

Ved Mødet Kl. 2 talte Præs. John W. Hart fra Idaho, Præsidenten over Øststaternes Mission, Walter P. Monson, Præsidenten over Nordstaternes Mission, Melvin J. Ballard og Præs. Richard W. Young fra Ensign Stav.

Ældste Joseph F. Smith jun. sluttede med at sige, at han følte sig skuffet og skamfuld over, at Utah ikke havde naaet at faa Salon-Ondet udryddet endnu, og han vilde tilføje, at de Rygter, som ildesindede Personer udspredte, at Kirkens Embedsmænd ikke ønskede en saadan Lov gjennemført, vare usande. „Jeg kan forsikre Eder, at Kirkens Ledere ere alle som een Tilhængere af Afholdssagen, og jeg veed, hvad jeg taler om, naar jeg siger dette."

Mødet i Tabernaklet Mandag Morgen Kl. 10. Ældste Heber J. Grant var den første Taler. Han udtrykte sin Glæde over at være tilstede ved Konferencen og lytte til de aflagte Vidnesbyrd. De Hellige ere i Besiddelse af en større Grad af Guds Aand end nogensinde, og der er Intet, som vil bringe os større Lykke end at være virksomme i Herrens Sag. Ingen Sidste-Dages Hellig kan bevare Troen uden at opfylde sine Pligter efter bedste Evne.

Ældste Rudger Clawson omtalte Nebukadnezars Drøm og Daniels Udtydning af denne og sagde, at de Sidste-Dages Hellige paastaa, at Gudsriget er grundlagt. Mange benægte dette. Det tiltrak sig ikke Verdens Opmærksomhed. Herren virker i det Stille, uden Brask og Bram, og ofte kunne hans Gjerninger kun skjelnes med aandelige Øjne. Ligesom Jesu Komme foregik i al Stilhed, saaledes ogsaa med den Begivenhed, Daniel omtaler. En Fremmed vilde ikke kunne vide, at det var sket. Taleren dvælede dernæst ved Evangeliets Gjengivelse, Kirkens Oprettelse og Vækst og sluttede med at sige, at Kirkens Mission var at forkynde Fred til alle Mennesker.

Ældste Reed Smoot omtalte de Sidste-Dages Helliges Tro paa Aabenbaring fra Gud og viste, hvorledes denne Tro adskilte dem fra den øvrige Verden, som ikke troede, at Herren talte til Jorden i vore Dage. Han omtalte Joseph Smiths Mission og sagde, at det Værk, som Herren havde oprettet gjennem ham, vilde voxe og trives, og ingen Magt i Verden kan standse dets Fremgang.

Mødet Kl. 2 havde atter fyldt det store Tabernakel. Ældste Heber J. Grant oplæste Revisionskomiteens Rapport. Efter Forslag af Præs. C. W. Penrose blev det enstemmigt vedtaget at anerkjende denne Rapport. Ældste George Albert Smith talte om Nødvendigheden af at være i Besiddelse af Ydmyghed og dadlede i kraftige Ord den Forlystelsessyge, som synes at gribe saa meget om sig blandt de Unge. Ved at anvende al vor Energi til at tjene Penge for dermed at skaffe os Fornøjelser forhindredes vi i at udføre vore Pligter som Medlemmer af Kirken. Han talte ogsaa imod den Overdaadighed i Klædedragt, som

unge Kvinder udviste. Han formanede Folket til at leve jævnt og tarveligt og søge efter de aandelige Velsignelser i Stedet for Fornøjelser og Pynt.

Aeldste O. F. Whitney var den næste Taler. Han sagde, at det var Præstedømmets Opgave at forkynde Evangeliet. Evangeliet omhandler ikke blot Tro, Omvendelse og Daab, men det indeholder mange andre Principer. Det indbefatter hele Frelsningsplanen, alt det, som er udført i alle Husholdninger, og alt det, som findes i denne og den næste Verden.

Missionærerne ude i Verden ere ikke de eneste, som prædike Evangeliet. Deres Forældre, som sende dem Midler, hjælpe til at prædike det, og bag ved dem staar Kirken, hvis Medlemmer og Organisationer udsprede Guds Ord. Dagen vil komme, da Kirkens Virksomhed, baade timeligt og aandeligt, vil blive retfærdiggjort. Alt, hvad Medlemmerne af Kirken behøve at bekymre sig om, er ikke de timelige Ting, men Udførelsen af deres individuelle Pligter. Vi maa ikke bøje os for Menneskers Meninger og Ideer om Evangeliet, hvor lærde de end ere, men vi maa lade deres Meninger bøje sig under Sandheden, som Gud har aabenbaret.

Aeldste David O. McKay og Præsident Charles A. Calles fra Sydstaternes Mission talte opmuntrende og belærende Ord til Forsamlingen.

Tirsdag den 6. April afholdtes ligeledes Møder Kl. 10 og 2. Ved Formiddagsmødet talte Aeldsterne George F. Richards, Anthony W. Ivins, Joseph F. Smith jun. og James E. Talmage, af de Tolvs Raad.

Om Eftermiddagen Kl. 2 bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse, og alle Forslagene bleve enstemmigt vedtagne. Følgende Brødre talte til Forsamlingen: Seymour B. Young, Brigham H. Roberts, J. Golden Kimball og Rulon S. Wells.

Præsident Joseph F. Smith udtalte sin Glæde over at have været tilstede i denne Konference og over de kraftige Vidnesbyrd, som vare aflagte. Han formanede de Hellige til at lægge sig disse Ord paa Sinde og leve efter dem og omtalte Betydningen og Nødvendigheden af Missionsarbejdet samt gav mange Raad og Instruktioner vedrørende vanskelige Spørgsmaal, som opkomme fra Tid til anden.

Patriark Hyrum G. Smith udtalte en Velsignelse over Forsamlingen, hvorefter den vellykkede og opbyggende Konference sluttede.

Næsten alle Talerne omtalte Emner og Principer, som de Hellige ikke kunne tilsidesætte uden ogsaa at tabe i aandelig Henseende.

„Bikuben".

— Det er først, naar Guds Solblik falder paa Taarerne, at Fredsbuen mellem Jord og Himmel bygges.

Uddrag af en Tale af Ældste F. F. Samuelsen ved Konferencemødet i Kjøbenhavn

Søndag Aften Kl. 7 den 25de April 1915.

—

Kjære Søskende og Venner!

Jeg havde ikke ventet at komme tilstede til dette Konferencemøde, men min Gjerning som Folketingsmand bragte mig her til Kjøbenhavn i Dag. Jeg er imidlertid glad ved at faa Lejlighed til at mødes med Eder.

Det danske Folk har Grund til at juble og være glade som Følge af den nye Grundlovs Gjennemførelse i Rigsdagen. Den nye Grundlov er ikke et fuldkomment Aktstykke; men den sikrer blandt andet lige og almindelig Stemmeret. Herefter faa Herregaardsarbejderne samme Stemmeret som Herremændene selv, og dette kan faa stor Betydning i vor Tid, da Krig raser og Verden staar i Brand. Naar den nye Grundlov bliver ophøjet til Lov, har Danmark i mange Henseender den frieste Grundlovsforfatning i Europa.

Kirkens Medlemmer have stor Grund til at være taknemlige for det store Missionsarbejde, som bliver udført af Kirken, idet Missionærer blive udsendte fra Zion til Jordens forskjellige Lande for at forkynde Kristi sande Evangeliums Principer til Menneskene og delagtiggjøre de troende og lydige i Evangeliets Naadegaver. Denne Missionsvirksomhed medfører foruden individuelle Ofre store aarlige Udlæg af Kirken gjennem dens præsiderende Bispedømme. Hvis vore Medmennesker vilde overveje disse Ting og undersøge Evangeliets Lærdomme, vilde de derved komme til Kundskab om Saliggjørelsens Plan; men Majoriteten af Menneskene savne tilstrækkelig Alvor til at underkaste vore Lærdomme en grundig og omhyggelig Prøvelse, eller de mangle Mod til at forene sig med vort Folk, efter at de ere blevne overbeviste om, at vi forkynde Sandheden. Jeg har fornylig baaret mit Vidnesbyrd til en Forsamling af Baptister i deres Kirke angaaende vore Troslærdomme, idet jeg blev anmodet derom af deres Præst. Ved denne Lejlighed maatte jeg bestige Prædikestolen for bedre at blive set og hørt af de mange, som vare komne tilstede. Vi Sidste-Dages Hellige maa meget vogte os for at sige, at der ikke er megen Forskjel paa vore Lærdomme og andre Kirkesamfunds; thi der er i Virkeligheden en stor Forskjel paa vore Trosprincipper og deres. Vi ere ikke ganske ærlige, om vi ikke paavise denne Forskjel. Hvad de evangeliske Grundprincipper angaa, er der saa megen Forskjel mellem vore Lærdomme og de øvrige Kirkesamfunds som mellem Dag og Nat. Det er vor hellige Opgave at oplyse vore Medmennesker om Evangeliets sande Principer og opmuntre Enhver til grundig at undersøge vore Lærdomme, førend de forene sig med Kirken

ved Daab. Vor Religion er ikke alene en Søndagsreligion, men tillige en Hverdagsreligion. Det er Menneskenes Pligt at undersøge Alt og at beholde det bedste, som Apostelen Paulus formaner Menneskene til. Og lad os ikke spilde den kostbare Tid, thi vi vide ikke, hvor længe Herren vil forunde os at leve her; Menneskene have begrundet Ret til at spørge, hvorledes vi vide, at vi have det sande Evangelium og er Jesu Kristi sande Kirke. Vi burde altid kunne fremsætte Beviserne derfor. Hvis vi kjende Evangeliets Principer og have en indre Overbevisning om deres Sandhed, kunne vi fremstaa for de lærdeste Theologer og bevise, at vore Trosprincipier ere sande. Ingen af os behøver at frygte for, at nogensomhelst af Alverdens Præster, de være nok saa lærde, kunne modbevise os. Jeg har nu tilhørt i Kirken i 22½ Aar og kan bevidne for hvemsomhelst, at det, jeg siger, er Sandhed. Bibelen er den af vore hellige Skrifter, som det er mest praktisk for os at benytte ved vor Bevisførelse af Evangeliets sande Principer, eftersom denne Bog er saa almindelig kjendt og udbredt blandt Menneskene. Skriften lærer, at Tro og Gjerninger maa følges ad. Hvis ikke vor Tro viser sig derved, at vi udøve gode Gjerninger, er det til ingen Nytte for os at være Medlemmer af Kirken, men snarere til Fordømmelse. Enhver bør arbejde for sin Sjæls Frelse med Frygt og Bæven i Hjertets Enfoldighed, som Apostelen siger, og dette sker ved, at vi stedse bestræbe os paa at gjøre Herrens Villie. Personlig takker jeg Herren for den Dag, da jeg nedgik i Daabens Vande og sluttede en god Samvittigheds Pagt med Herren. Vi have mange Pligter at udføre som Kirkemedlemmer, og vi maa ikke undlade at udføre dem. De Trofastes Belønning vil blive stor; men at være trofast betyder ikke alene ikke at overtræde Evangeliets Befalinger, men ogsaa trofast at opfylde vore Pligter. Et af de store Sandhedsprincipier, vi Sidste-Dages Hellige tro paa, er, at der er forskjellige Riger og Grader af Herlighed i Livet herefter, en Herlighed som Solens Glands, en anden som Maanens og atter en anden som Stjernernes Glands. Enhver, som har sluttet Pagt med Herren, bør af yderste Evne stræbe fremad mod Guds Riges herlige Maal, med andre Ord leve saaledes, at vi ere værdige til at modtage Herrens Naade og blive frelste i hans Herlighedsrige, som Solen paa Himmelen er et Forbillede paa. Mange, som ikke selv ville slutte sig til os „Mormoner", fordre dog, at vi skulle leve bedre end de Kristne i Almindelighed, og dette bør være os et Fingerpeg om, at man i Virkeligheden ser hen til os som et Folk, hvis Principer ere af en mere ideel Natur end andre kristne Samfunds. Og det ere de. Evangeliet, vi have annammet, er Kristi sande Evangelium. Jeg har aldrig i den lange Tid, jeg har været i Kirken, stødt paa et eneste Lærdomsprincip, som ikke har været i Overensstemmelse med Bibelens Lærdomme og Sandheder. Jeg har ofte haft Samtaler med Præster angaaende vort

Folk, og som en Regel angrebe de ikke specielt vore Lærdomsprincipper, men fremsatte de gamle bekjendte Ammestuehistorier imod os, som det synes, at de have fæstet Tro til. Selv om vi føle os smaa med Hensyn til de videnskabelig-theologiske og specielt historiske Kundskaber, vi ere i Besiddelse af, saa ere vi dog aldrig komne tilkort i vor Diskussion med Nogen med Hensyn til Evangeliets Lærdomsprincipper. Vejledte ved Guds Aand, ja ved den Helligaand, kunne vi altid bære vort Vidnesbyrd til vore Medmennesker angaaende Evangeliets Sandheder. Vore Modstandere, som have bagvasket os, beskyldt os for at være umoralske og fremført falske Beskyldninger imod os af forskjellig Slags, og som derved ofte have ophidset Pøbelen mod os, ville komme bedrøvelig tilkort i deres Angreb. Ligesom Gud er evig den samme, er Evangeliet evigt det samme. Det er vor Pligt at læse og studere de hellige Skrifter med Eftertanke. Guds Aand vil vejlede os med Hensyn til Alt, som hører Guds Rige til, saa det bliver muligt for os at kunne forsvare os overfor alle Angreb af vor Lære ved ukunstlet at fremsætte Evangeliets Principer til vore Medmenneskers Bedømmelse. Jeg vil sige til I Fremmede, som ere tilstede: Undersøg oprigtigt vore Lærdomme og find ud, hvad vi Sidste-Dages Hellige føre i vort Skjold; thi vi lære og praktisere ikke andet, end hvad der vil berige Menneskene og føre os alle fremad og opad. Vi advare Alle mod at deltage i Livets forskjellige Laster, saasom Drikkeri og Usædelighed. I Følge Statistisk Aarbog for Danmark for 1914 er paa det nærmeste Fjerdedelen af alle Børn, fødte i Kjøbenhavn, i Henhold til de statistiske Oplysninger, som foreligge, uægtefødte. Dette er, som man vil indrømme, frygteligt, og dog beskylder man os, som udelukke de Ugudelige af Kirken, for at være umoralske Folk. Saaledes omsvøbe nogle af Præsterne sig med Helligbedens Kaabe for at skade os; men de fortie Lasten, som gaar i Svang i deres egne Menigheder. Med disse statistiske Oplysninger for Øje spørge vi vore Bagvaskere: Maa vi herefter faa Lov til at være i Fred for disse Anklager? En vis Præst, som i Tale og Skrift har modarbejdet vor Kirke og vor Missionsvirksomhed i Danmark, har fremført, at han af moralske Hensyn ikke kunde bo i Salt Lake City med sin Familie og opdrage sine Børn der. Det vilde være heldigt, om slige Herrer, samtidigt med at de fremsætte slige Beskyldninger mod vort Kirkesamfund, vilde opgive de statistiske Tal med Hensyn til Forholdene her hjemme i moralsk Henseende. Ligesom der blev udslynget allehaande falske Rygter mod Kirken i forrige Dage, saaledes ogsaa i vore Dage.

Hvert Menneske bør søge at udfinde for sig selv, hvad der er sand Kristendom. Vi maa bygge vor Tro og vort Kirkehus paa den faste Klippe og ikke paa Sand. Vi behøve stedse at bede Herren om Kraft til at stride mod den onde Magt og udføre vore Pligter til Herrens Behag. Hvis vi forsømme vore Pligter, kunne vi ikke have Glæde og

Tilfredshed i Sindet. Vi skulle kun leve her en stakket Stund, men hvis vi have annammet Kristi sande Evangelium vandre i dets Lys, vil Livet være værd at leve, være fuldt af Haab Glæde or os, og vi ville ikke frygte Døden. Vi bidrage selv til vore Sjæles Frelse ved at efterleve Evangeliets hellige Principper. Som Sidste-Dages Hellige have vi stor Grund til at fryde os i Gud. Jeg beder Herren at styrke os alle til Trofasthed i Jesu Navn. Amen!

Lørdag den 15. Maj 1915.

Individualitet.

Af Niels F. Green.

Aner Du, Læser, hvilken ubegrændset Herlighedsfylde dette Ord betegner? Du har maaske ikke tænkt nærmere over det, men Ordet er en sproglig Betegnelse for et Existensprincip af allerstørste Interesse. Jeg vil indbyde Dig, Læser, til at følge mig i mine Betragtninger. Lad os tage en Spadseretur sammen gjennem Individualiteternes Blomsterhave. Vi have ikke Tid til at fortabe os i Særprægene i Dyrerigets mange Klasser, hvorvel vi ikke finde to Dyr i samme Klasse aldeles ens, ikke to Lam, to Kalve, to Føl eller to Kaniner aldeles ens; men vi ville stræbe henimod det personlige og ville til en Sammenligning gjøre opmærksom paa, at vi jo ikke kunne finde to Blomster blandt en Million aldeles ens; og Du vil have et godt Begreb om, hvad der menes med Individualitet, og hvad der i denne lille Artikel tages Sigte paa. Maaske man vil bebrejde mig, at jeg begynder min Analyse med Plante- og Dyrelivet; men, kjære Læser, dette er „videnskabeligt", og Ingen burde forarges derover. Hvis vi studere Skrifterne paa en upartisk Maade, kunne vi ikke benægte, at der paa forskjellig Vis paa mange Steder i de hellige Skrifter gjøres lignende Sammenligninger. Sandhed er Sandhed, hvor den end giver sig Udtryk, og under hvilke forskjellige ydre Former det end sker. Et Princip er et Princip og bør ikke have forskjellige Navne, hvad enten Principet iagttages i de celestiale Verdener, hvor Gud og Frelseren og de hellige Engle dvæle, eller Principet iagttages paa vor terrestriale Jord. Men lader os skynde os lidt i vor Vandring omkring i Blomsterhaven; thi vigtige Opdagelser foreståa; interessante og herlige Individualitets-Blomster ville lade sig tilsyne, naar vi komme til at besøge Personlighedens Verden, det guddommelige og det højeste menneskelige; thi jeg agter ikke, Sidste-Dages Hellige og Venner, at føre Eder til de lavere Menneskeklasser, til de farvede og mindre smukke Nationer; og, da jeg ikke er i Stand til at føre Eder til Guds

Throne, hvor de hellige og evig smukke Engle omgive Faderen med en Anstandsbynde, som er et Udtryk for Fuldkommenheden hos dem, da Eders ringe Broder ikke har Magt dertil, saa ville vi standse ved Personlighedens Tærskel, lige her paa denne Jord, hvor Herren har givet os en Verden at leve i, som vi kunne være uendelig glade for, trods alle Livets Bekymringer. Adam og Eva, vore første Forældre, der førtes sammen af Herren og bleve velsignede af ham som Mand og Hustru, glædede sig over, at Herren havde plantet en Have for dem øst i Eden, som Skriften beretter; og skjøndt vi ere uddrevne af Edens Have, saa lader os dog frydes overmaade ved at beskue de spredte Blomster, som ere opvoxede i god Jord efter de Blomsterfrø fra Paradisets Have, som Herren i sin Naade tillod Adam og Eva at føre med sig ud af Paradiset, for at de kunde komme til god Anvendelse i den udyrkede Jord, som vore første Forældre efter Uddrivningen af Haven maatte betræde. Maaske de i bogstavelig Betydning førte Blomsterfrø med sig fra Edens Have; de fyldte kun saa lidt, vilde ikke være en uoverkommelig tung Byrde at bære; men jeg tager i nærværende Artikel Sigte paa de smukkeste af alle Blomster, deres Børn, deres kjødelige Afkom, og vil indskrænke mig til at beskue de smukkeste af dem, den skjønne hvide Menneskerace; og da vor Tid er lidt kort, ville vi blandt Millionerne i denne Race udvælge enkelte Personligheder for vor Tankeovervejelse, for saa vidt det tillades os at beskue deres intelligente og smukke Aasyn.

Fotograferings-Kunsten er som bekjendt en Kunst, der har udviklet sig efter Nytidsopdagelser paa Lysets og Kemiens Omraade, og af denne Grund indskrænker vor Betragtning af Individualitets-Ejendommeligheder sig nærmest til Nutidsmennesker; men herfra kunne vi paa Fantasiens Vinger, om vi ville gaa tilbage i den fjerne Oldtid, dog fra de smukke Nutidsslægters Udseende nogenlunde tænke os, hvorledes disse smukke Individualitets-Blomsters „Stammeplanter" have set ud; hvorledes disse smukke, intelligent og ædelt udseende Menneskers Stammefædre og Mødre med andre Ord have set ud.

Den oldgræske Filosofi udviklede sig til at gruppere de forskjellige Livsideale under tre forskjellige virkende Grundprincipper, det sandes, det godes og det skjønnes Ideal. Det sidste af disse Livsprincipper er der desværre af den store Majoritet af de kristne Nationer, siden selve den sande Kirkeorganisation blev opløst i forrige Dage, kun taget lidt Hensyn til. Ja mange af de protestantiske Sekter, som opsprang efter Luthers Tid, erklærede ligefrem, at det var synd at tillægge menneskelig Skjønhed nogen Betydning. I saa Henseende stode mange blandt de saakaldte kristne Nationer meget tilbage for Oldtidens Grækere og Romere, som, hvorvel de vare Hedninger, havde en meget ideel Opfattelse af det hele Skabelsesværk og betragtede skjønne Former og alt det skjønne som et Udtryk for den højeste og ukjendte Guds Fuldkommenhed.

Billedhuggerkunsten stod som bekjendt paa et meget højt Stade baade hos Grækerne og Romerne længe før Kristi Fødsel. Kunsten udbredte sig gradvis til Romerriget fra Grækenland. I Dansk Konversations-Lexicon læse vi med Hensyn til græsk Billedhuggerkunst: „Højt op over alle øvrige Frembringelser i Europa steg Billedhuggerkunsten hos Grækerne. Retningen i den græske Folkeaand, der tog det jordiske som umiddelbart Udtryk af det guddommelige og ved Lutring eller Idealisering af det første søgte at fremstille det sidste, fandt i denne Kunst en fortrinlig passende Mark til at udvikle sin Virksomhed." Grækernes Anskuelse var idealistisk og derfor i det hele og store rigtig, og deres udviklede Skjønhedssands bidrog utvivlsomt i meget høj Grad til, at saa mange Grækere sluttede sig til Kristi Kirke i Apostlenes Dage.

Malerkunsten var ogsaa til en vis Grad udviklet før Kristi Fødsel. „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" tillægger „Skjønhedsprincipet" stor Betydning som et guddommeligt Princip, der stedse giver sig Udtryk, hvor det sande og gode udøves. Det græske Skjønhedsideal er et af Evangeliets Idealer; men vi fordømme som afguderisk Tilbedelsen eller Dyrkelsen af Billeder, som hedenske Folkefærd og Millioner blandt de fra Kristi sande Evangeliums Principer afvegne katholske Kirkesamfund have gjort sig skyldige i, hvorvel den græsk-katholske Kirke til sine Tider i Oldtiden strengt forbød Billeddyrkelsen, samtidig med at Paverne i Rom tillod samme, vel nærmest for at behage Folkemasserne, der fra gammel Tid af havde været vanemæssige Afgudsdyrkere.

Vi kjende Profilerne og Ansigtsudtrykkene af mange udmærkede Mænd og Kvinder for flere Hundrede Aar tilbage i Tiden, idet vi have saavel Billedhugger-Statuer som Tegninger og Malerier af dem. Men først i Løbet af de sidste 75 Aar har den herlige Fotograferingskunst udviklet sig, hvorigjennem paa vidunderlig fuldkommen Maade vi kunne tilvejebringe naturtro Lysbilleder af hvadsomhelst, med den Undtagelse, at Farveforskjelligheder ikke angives. Et fotografisk Billede har altid det Fortrin for selv det bedste Maleri, at det i enhver Henseende er naturtro, hvad Form og Punktafstande angaa.

Vi glædes alle meget ved at se gode Billeder (eller Statuer) af ædle Mænd og Kvinder, som have levet paa Jorden. Vi have ypperlige Malerier eller fotografiske Gjengivelser af mangfoldige store Mænd og Kvinder, som have levet i de sidste Aarhundreder; men den største af alle Mennesker, som har levet paa Jorden, Jesus Kristus, Verdens Frelser, paa ham tænkte de mægtige Romere, de oplyste Grækere og de traditionsstolte Jøder ikke nok til at male hans Billede paa Lærred eller udhugge hans Profil i det snehvide Marmor; thi de traditionelle Billeder af Kristus, som ere ikke lidet forskjellige fra hinanden, skrive sig fra flere Aarhundreder efter Kristi Fødsel, og hvorvidt noget af disse Old-

tidsbilleder har videre Lighed med ham, kunne vi ikke sige. Hvorvel Malerkunsten ikke var praktiseret paa moderne Vis i hine Dage, saa fandtes der dog Portrætmalere, og som allerede omtalt, den ædle Billedhuggerkunst var højt udviklet i hine Dage. Men Jesus var den fattige Nazaræer, som havde gjort sig fattig med Flid, for at vi kunde blive evig rige, og hvorvel han var højlig elsket af mange blandt de fattige Klasser og ogsaa af enkelte rige Personer, saa værdigede de jødiske og hedenske Skribenter fra hine Dage, uagtet de skreve tykke Bøger om hine Tiders verdenshistoriske Forhold, ham næppe en Omtale, og de enkelte, som gjorde det, affærdigede ham som historisk Personlighed ved at betegne ham som Mirakelmager og Fanatiker. Selv Josephus, den berømte jødiske Historieskriver, som var Øjenvidne til Jerusalems Ødelæggelse, omtaler Kristus ganske kortfattet. Hvis nogen af Datidens Historieskrivere skreve udførligt om Kristus, saa ere i hvert Fald deres historiske Optegnelser ikke komne til os.

Lad os Sidste-Dages Hellige se den Dag i Møde med Fryd og Glæde, da vi, naar Kristus kommer ned fra det Høje med sine hellige Engle for at regjere paa Jorden i tusinde Aar, ikke alene skulle kunne modtage et Fotografi af Frelseren, af „Kongernes Konge og Herrernes Herre", men da det skal forundes os at skue Guds enbaarne Søns herlige Aasyn Ansigt til Ansigt, at beskue vor Forløser, som brød Gravens Baand og sejrende over Djævelens Magt muliggjorde den hele Menneskeslægts Opstandelse fra de døde, og tilvejebragte evigt Liv for sine sande Efterfølgere; og priset være vor Guds og hans Søns og den Helligaands Navn evindelig! Amen.

Uddrag af Brev fra Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Aalborg, den 6. Maj 1915.

Ældste Niels F. Green.

Kjære Broder!

Som De ser, er jeg nu i Aalborg, hvor jeg finder Alt i bedste Orden. Jeg har haft en udmærket Tid, siden jeg forlod Hovedstaden, og har afholdt mange udmærkede Møder, hvor Guds Aand er bleven følt af mig selv og de Tilstedeværende. Vi have indlemmet 8 Sjæle ved Daab, siden Præsident Lundgreen og jeg forlode Kjøbenhavn. Vi have salvet flere syge Søskende, blandt hvilke nogle ere blevne helbredede saa godt som med det samme. Vi have ordineret flere Brødre til Præstedømmet; have prædiket hver Aften, og sommetider flere Gange om Dagen. Vi have bvet en god Del af Tiden paa Toget og have lagt Mærke til den unge Naturs Frembrud og lyttet til de uskyldige Fugles muntre Sang, som minder om den skjønne Vaar, der nu er her. I al min Færden

ere mine Tanker ikke stilte fra mine kjære Søskende i Kjøbenhavn og Norge samt i hele den skandinaviske Mission, som nu lægger Beslag paa min Opmærksomhed; samtidig liste mine Tanker sig ogsaa ofte over det mægtige Dyb, til fjerne Vest, hvor de bo, som altid ligge mit Hjerte saa nær. Med inderlig Hilsen til alle i Nr. 11 og Søskende samt Venner, Deres Broder i Evangeliet

Hans J. Christiansen.

Foraarskonferencen i Kristiania.

Vaarkonferencen i Kristiania tog sin Begyndelse Lørdag den 17. April 1915, Kl. 8½, med et ret godt besøgt Møde. Tilstede vare Missionspræsident H. J. Christiansen, Konferencepræsident Nephi L. Williams, Konferencens Sekretær Chas. L. Olsen, samt de lokale Forstandere for Drammens, Larviks og Frederikstads Grene. Salmen: „For Dig, o Fader, nu vi bøje" blev afsungen, og Aabningsbønnen blev holdt af Henrik Petersen. Salmen: „Stor Herren er, og til hans Pris" blev sunget. Præsident Williams bød de Tilstedeværende Velkommen samt nedbad Guds Aand over Konferencens Møder. Lokal Ældste Frants Olsen gav Rapport fra Larviks Gren. Regelmæssige Møder havde været afholdt der, og Stillingen i Grenen var rigtig god. Bar til Slut sit Vidnesbyrd angaaende Mormonismens Guddommelighed. Ældste Martin Halvorsen rapporterede fra Frederiksstad Gren; sagde, at Søskende der vare ivrige i at opfylde deres Pligter; var taknemmelig over, at han var anset værdig til at virke som Forstander for Grenen. Ældste Carl Andresen afgav Rapport fra Drammen; bar dernæst sit Vidnesbyrd om Salvelses-Ordinancens Kraft. Til Afvexling blev Salmen: „Fader vor paa Himlens Throne" afsunget. Ældste Chas. L. Olsen gav en Rapport over sit Arbejde i Kristiania samt over Stillingen i hele Konferencen, hvoraf fremgik, at der i Kristiania Konference er 1011 Medlemmer. Siden sidste Konference vare 15 døbte.

Missionspræsident H. J. Christiansen mindedes sin Mission her for 20 Aar siden; glædede sig over Konferencens almengode Forfatning. Opmuntrede Forstanderne til at fortsætte at vogte Hjorden og arbejde i Herrens Vingaard. Formanede Søskende til at samle genealogiske Slægtoptegnelser, saa at de kunde faa Ordinancer udførte for afdøde Slægtninge. Opmuntrede de Hellige til flittigt at komme til Møderne. Bad Alle at erindre Missionens Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende, fremad til Sejr!" Nedbad Guds Velsignelse over Forsamlingen. Mødet sluttede med Afsyngelse af Salmen: „Hav Tak for Profeten" og Taksigelse af Missionspræsidenten.

Søndag Morgen Kl. 10 samledes de Hellige atter til Møde.

Salmen: „Jeg tjener Gud, mens jeg er ung", blev afsungen. Bøn af Ældste Henrik Petersen. Salmen: „Lad hvert et Hjerte frydes", blev sungen. Bestyrer Jak. Larsen gav Rapport over Søndagsskolen i Kristiania, hvorefter et udmærket Program blev udført af Skolens Elever, hvilket viste, med hvilken Iver og Interesse Alle havde virket. Salmen: „Vaagn min Sanger", blev afsungen. Missionspræsidenten udtalte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde i Søndagsskolen. Hans største Glæde var altid i Børnenes Selskab. Han opmuntrede Lærerne og Lærerinderne til at fortsætte den gode Gjerning og bad Børnene om at være flittige til at komme til Skolen og blive belærte om det, som vil gjøre dem til gode Mænd og Kvinder; han nedbad Herrens rige Velsignelser over alle dem, der ofre Tid i Søndagsskolens Tjeneste. Salmen: „Jorden med sit Blomsterflor" blev afsungen, og Søndagsskolens Konferencemøde sluttede med Taksigelse af Ældste Chas. L. Olsen.

Mødet Kl. 2 aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Vaagn op, hør Røsten lyder". Bøn af Ældste Carl Andersen. Salmen: „Salems Konges Præstedømme" blev afsungen. De lokale Ungdomsforeninger afgave dernæst deres Rapporter, U. M. F. ved Præs. Henrik Petersen, U. Kv. F. ved Præsidentinde Magnhild Matzen. Ældste Chas. Olsen berettede om sine Rejser i Grenen samt bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Gaver, som blive givne de Hellige i vore Dage saavel som i fordums Tid. Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, Josephine Jensen, afgav Beretning om denne Forenings Virksomhed. Kirkens Autoriteter bleve derefter af Missionspræsident Christiansen foreslaaede til Opholdelse. Præs. Williams foreslog de lokale Forstandere til Antagelse af de Hellige, nemlig Ældsterne Jens Johansen i Frederikshald, Martin Halvorsen i Frederiksstad, Carl Andresen i Drammen og Frants Olsen i Larvik. Alle Forslagene bleve godkjendte af de Hellige. Salmen: „Kom, Hellige, fremad og frygter ej". Ældste Frants Olsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden, han havde annammet.

Missionspræsident Christiansen omtalte i indtryksfulde Ord den kvindelige Hjælpeforenings velsignelsesrige Virksomhed; bad Søstrene arbejde i Enighed og Kjærlighed og aldrig glemme, at „i Enighed er Styrke". Han formanede Alle til at holde Guds Bud og Love, thi uden at vi gjorde dette, kunde vi aldrig gjøre os Haab om at komme i Guds Rige. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige. Salmen: „Nærmere, Gud til Dig", blev afsungen. Taksigelse af Ældste Martin Halvorsen.

Mødet Kl. 7. Det store Lokale var fyldt med en interesseret Forsamling af Søgende og Fremmede. Salmen: „Morgenrødens Straaler bryde" blev afsungen. Bøn af Broder Vilhelm Jensen fra Larvig. Derefter Salmen: „Hør i Din Enbaarnes Navn". Præs. Williams udtalte sin Glæde over at se saa mange tilstede; bar sit Vidnesbyrd an-

gaaende den Tro, som de Sidste-Dages Hellige have; forklarede Evangeliets første Principer, Tro, Omvendelse og Daab. Bad, at Guds Aand vilde hjælpe Enhver til at være tro indtil Enden, da vi ellers ikke kunde opnaa en fuld Frelse. Ældste Martin Halvorsen bar saa sit ydmyge Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Salmen: „O, Helligaand, mit Liv, min Lyst" blev afsungen.

Missionspræsident Christiansen fremholdt Sandheden af Ordene, at i Dag er Omvendelsens Dag; omtalte Kristi Død og Opstandelse, og at Kristi Forsoning bringer evigt Liv til den, der holder hans Bud. Bad, at Alle vilde holde fast ved Haabet om det evige Liv og Gjenforeningen med vore hedengangne Kjære. Han nedbad sluttelig Herrens Velsignelse over Forsamlingen. Mødet sluttedes med Afsyngelse af Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv". Taksigelse af Ældste Anders O. Ingjerd. Sangkoret sang: „O Zion, Du mit kjære Hjem".

Onsdag Aften afholdtes en hyggelig Afskedsfest under Ledelse af den kvindelige Hjælpeforening.

Henrik Petersen,
Sekretær ved Møderne.

Chas. L. Olsen,
Konferencesekretær.

Hvad vil gjenoprette og sikre Verdensfreden?

„Hvor blev vor Jord et dejligt Sted
At bygge paa, naar Broderfred
Var overalt at finde,
Naar Tvedragt maatte mødig gaa
Fra Hus til Hus og banke paa
Og fandt ej Ly derinde!"

Dette Vers udtrykker en dyb Sandhed, nemlig den, at Fredens Bevarelse i Menneskesamfundet er af uendelig stor Betydning for Menneskenes Velvære i social, politisk og religiøs Henseende, og at der kun kan herske Fred mellem Mennesker, naar de adlyde Guds Befalinger. Gud selv er kaldt „Fredens Gud". Apostelen Paulus benytter ofte dette Udtryk, hvilket beviser, hvor stor Vægt han lagde paa, at de Hellige stedse søgte at være i Besiddelse af Fredens Aand, den Helligaand, hvilket de kun kunde være ved at holde sig nær til Herren og hjælpe at bære hinandens Byrder. Lader os betragte nogle af de Skriftsteder, hvori Fredsprincipet er berørt; de indeholde nemlig en dyb Filosofi. Den kristne Filosofi, som Paulus fremsætter i sine Breve med Hensyn til Evangeliets forskjellige Principer, er den dybeste af alle Livsfilosofier og omfatter i Virkeligheden alle Livsspørgsmaal. Vi ville først citere Skriftstederne, som berøre Fredsprincipets Vigtighed, og dernæst overveje Tankedybden af dem.

„Men Fredens Gud skal snart knuse Satan under Eders Fødder". (Rom. 16 : 20.) „Thi Gud er ikke Forvirringens, men Fredens Gud. (1. Kor. 14 : 33.) „Haver eet Sind; værer fredsommelige, og Kjærlighedens og Fredens Gud skal være med Eder". (2. Kor. 13 : 11.) „Men Fredens Herre selv give Eder Fred altid, i enhver Maade". (2. Thess. 2 : 16.) „Men han selv, den Fredens Gud, hellige Eder ganske og aldeles, og gid Eders ganske Aand og Sjæl og Legeme maa bevares ustraffelig". (1. Thess. 5 : 23.) „Men Fredens Gud, som ved en evig Pagts Blod udførte fra de Døde den store Faarenes Hyrde, vor Herre Jesus, han befæste Eder i al god Gjerning til at gjøre hans Villie, og han virke i Eder det, som er velbehageligt for ham selv". (Heb. 13 : 20, 21.)

Alle disse Udtalelser af Paulus indeholde i Virkeligheden en Fredsprædiken af stor Styrke, som ikke alene de Sidste-Dages Hellige burde lægge sig paa Hjerte, men som nøje burde overvejes af Enhver, der bliver bekjendt med disse inderlige Ord, som appellere baade til vor Forstand og til vor Følelse. Det vil let forstaas, at Fredstilstande umulig kunne være tilstede i Samfundet, undtagen de enkelte Individer gjøre alt muligt for at bevare og fremelske Freden.

At saakaldte kristne Lande, Tyskland og Østerrig, ere i Krig med andre saakaldte kristne Lande, nemlig Belgien, Frankrig, England og Rusland, beviser, at saavel den katholske som den protestantiske Kristendom i det Hele og Store har *spillet Fallit*; thi den uendelig dybe Fred, som Helligaanden skjænker, og som bevarer de Helliges „Hjerter og Tanker" i Kristus, har intet Herskerum i disse Lande. Det er ikke muligt for den at gjøre sig gjældende. Menneskene have overtraadt Loven og gjort en evig Pagt til Intet, som Profeten siger, og dette er Grunden til Ufreden og Krigen, som raser. Ja, mange have, som Apostelen siger, ligefrem sat „en Ære i deres Skjændsel" og med Vold og Magt modstaaet Guds Anordninger. Han siger: „Mange vandre saaledes, som jeg ofte har sagt Eder, og endnu siger med Taarer, at de ere Kristi Korses Fjender, hvis Ende er Fordærvelse; Bugen er deres Gud; de sætte en Ære i deres Skjændsel og tragte efter de jordiske Ting." Menneskene have ikke alene synded ved at bryde Herrens strenge Befalinger med Hensyn til at beherske deres Sind og Handlinger, men tillige ved at hengive sig til forskjellige modbydelige Vaner og Laster, saasom at nyde alkoholiske Drikke og ryge Opium og Tobak. Brugen af disse Ting forgifter det menneskelige Legeme og forhindrer Menneskene fra at modtage Guds Aands Inspiration, da den Helligaand, som Skriften siger, ikke kan bo i urene Templer, hvad vi let kunne forstaa er en Selvfølge, men hvad mange ikke overveje. Herren vil holde Enhver, som han har givet et sundt og smukt Legeme, ansvarlig for, hvorledes han eller hun tager Vare paa dette Legeme, og *han vil haardt straffe Enhver*, som ved at overtræde hans Bud for-

dærver sit Legeme, men velsigne Enhver, som ved Guds Ords og Videnskabens Hjælp bygger om sit Legeme ved at indaande frist Luft, nyde rene Spiser og Drikke og paa anden Maade tager Vare paa Legemet og gjør det stærkt og modtageligt for Herrens Aands livgivende Indflydelse. Det er af højeste Vigtighed, at de Hellige ikke have Samkvem med Vanhellige paa Familielivets intime Omraader, og at de vorne Hellige, ligesom Israeliterne fordum, kun gifte sig med dem, som høre Menigheden til og have Sands for Evangeliets hellige Principer og de højeste Livsideale.

Hvad foraarsager Ufreden? Svaret er: Menneskenes Ugudelighed. „De Ugudelige have ingen Fred", siger Skriften. Jorden kunde være som et lille Paradis, hvis Menneskene vilde adlyde Fredsfyrstens Befalinger. I Stedet for adlyde Mange Djævelens Befalinger, og Krig herster i al sin Frygtelighed blandt saakaldte kristne, oplyste Nationer.

Herren vil belønne Dyden ligesaa vist, som han vil straffe Lasten. Vi burde alle lægge os Jesu Ord dybt paa Sinde, naar han i sin Bjergprædiken siger:

„Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle se Gud". „Salige ere de Barmhjertige, thi dem skal vederfares Barmhjertighed", og med Hensyn til Vigtigheden af Fredens Bevarelse mellem Menneskene indbyrdes: „Salige ere de Fredsommelige, thi de skulle kaldes Guds Børn". (Math. 5. Kap.)

Niels F. Green.

Missionærernes Rapport for April 1915.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Peter M. Lundgreen	Aalborg	3	578	6	246	41	22	1		
"	Aarhus	2		1	71	45	23	5	5	
Hans J. Christiansen	Kjøbenhavn	2	200			6	57	1		
James F. Petersen	Bergen	2	696	45	27	48	99			
Nephi L. Williams	Kristiania	2	60			9	80	7		
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2	22	7	12	9	21		1	
Totalsum for Missionen		13	1556	59	356	158	302	14	6	

Indhold:

Generalkonferencen i Salt Lake City 145
Uddrag af en Tale af Ældste F. F. Samuelsen ved Konferencemødet i Kjøbenhavn Søndag Aften Kl. 7 den 25. April 149
Redaktionelt: Individualitet 152
Uddrag af Brev fra Missionspræsident Hans J. Christiansen 155
Foraarskonferencen i Kristiania .. 156
Hvad vil gjenoprette og sikre Verdensfreden? 158
Missionærernes Rapport 160

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn M.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)